

mende hviær, som ovenfor berørt, det Offentliges Afgang til gjennem Søforhøret at varetage det Offentliges Interesser i Henseende til Tilsynet med Skibenes Beskaffenhed og deres Førelse og Betjening paa Fjorernes ubetingede Pligt til at lade Søforhør optage. En saadan Forskjel er imidlertid efter Ministeriets Opfattelse fuldkommen naturlig. Ligesom der, med Hensyn til fremmede Skibe, ikke havest nogen offentlig Interesse i i Almindelighed at undersøge Soulykkestilfældene for derigjennem at indsamle Materiale til administrativt Brug, saaledes paahviær det ikke de danske Statsmyndigheder at paase og straffe for Overtrædelser af de fremmede Landes Love om Skibes Sødygtighed eller for Skibsføreres eller Skibsbesætningers Overtrædelser af de dem ifølge den fremmede Lov særligt paahvilende Pligter. Kun da er der med Hensyn til fremmede Skibe Anledning til at indlede en offentlig Undersøgelse, naar der efter Omstændighederne er Grund til at antage, at der paa dansk Søterritorium er begaaet et Forhold, som indeholder en Overtrædelse af de danske Love. Overensstemmende hermed indskrænker Forslagets § 3 Rettens Forpligtelse til at anstille offentlig Undersøgelse ligeoverfor fremmede Skibe, og det er herved en Forudsætning paa den ene Side, at Rettens Afgang til at sætte sig i Bevægelse og indlede en Undersøgelse overensstemmende med denne Lovs § 3 ikke er bundet til den Betingelse, at Sagen først er reist gjennem Søforhør — den maa kunne reises proprio motu af Politiet —, og paa den anden Side, at, naar den reises, bør Undersøgelsen skee overensstemmende med Forfærterne i denne Lov, altsaa navnlig ogsaa Retterne bekrædes paa den Maade, som Lovens Affnit II. anviær.

I det man med Hensyn til Forslagets Affnit II, hvis Bestemmelser svare til de i Bilagets Udkast §§ 5—9 og 22 indeholdte, henviær til de dette Udkast ledsagende Bemærkninger forsaavidt som Udkastets Bestemmelser ere fulgte, skal man med Hensyn til Afviølgelserne fra disse bemærke Følgende.

Ifølge § 8, 2det Stykke kunne, som allerede ovenfor berørt, Sager af alvorligere Natur, altsaa særligt Sager, som henhøre under 1ste Affnits § 3 eller hvorunder der paastaas høiere Straf end Bøder, altid bringes ind for Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, naar enten Anklagemyndigheden finder Grund dertil eller det af den Sigtede begjæres. Denne Bestemmelse styldes navnlig en Hensigt fra Sølovkommissionen, der, om den end har anerkjendt, at det er naturligt at give Undersøgelsesretterne et sagtyndigt Element, og, saalange der kun er Tale om en foreløbig Undersøgelse eller om Paadømmelse af mindre Sager, heller ikke har fundet noget Væsentligt at erindre med Hensyn til den Maade, hvorpaa Sørretterne udenfor

Kjøbenhavn tænkes sammensatte, paa den anden Side har næret Tvivl, om det vil være muligt rundt om i Landets Amter at finde saa dygtige og i enhver Henseende selvsændige søkyndige Medlemmer af de stedlige Sørretter, at det kan anses forsvaerligt ubetinget at overlade til dem at paafjende Sager, hvorunder der er Spørgsmaal om et stort Ansvar for vedkommende Skipper, Styrmand eller Maskinmester og navnlig om at frakjende de nævnte Personer Retten til at føre Skib m. v. Dette synes især betænkeligt, naar henses til den særegne Beskaffenhed af disse Sager, hvor det ofte kommer an paa et reent Skjøn, og Betæneligheden forøges, naar det erindres, at Appellen sker til Retter, i hvilke der ikke findes noget teknisk sagkyndigt Element. Ministeriet deler denne Kommissionens Opfattelse og har derfor foreslaaet, overensstemmende med Kommissionens Forslag, at den endelige Afgjørelse af disse Sager kun skal forblive hos de stedlige Sørretter udenfor Kjøbenhavn, naar baade Anklagemyndigheden og den Sigtede føle sig beroligede ved disse Behandling, men ellers skulle henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, der da selvsølgelig inden Paafjendelsen efter Omstændighederne kan gjøre den til Gjenstand for yderligere Undersøgelse, umiddelbart eller middelbart gjennem andre Retter. Ministeriet er herved med Kommissionen gaet ud fra, at Antallet af de Sager, om hvis Henviøning til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn der herefter vilde blive Spørgsmaal, i Virkeligheden ikke kan blive meget stort, og i alt Fald neppe saa stort, at der herved skulde legges en uoverkommelig Byrde paa denne Ret, især naar den, som foreslaaet i Forslagets § 15, faar en retskyndig Ræstformand til sin fulde Raadighed.

De Punkter, hvori Forslagets §§ 9—13 afvige fra de tilsvarende Paragrafer i Bilagets Udkast, sigte dels til at fjerne Bestemmelser, der som rent administrative ikke synes at høre hjemme i Loven, dels til at gjøre Tilfaldelsen af Bisidderne saa let og hurtig som muligt. Den i vor Ret enestaaende Bestemmelse i Lov om Sø- og Handelsretten af 19de Februar 1861 § 4 om, at Bisidderne ikke maa være nært beslægtede eller besvørgede med Rettens Formand, har man saa meget mindre fundet Grund til at optage som gjældende for Sørretterne udenfor Kjøbenhavn, som det i Almindelighed vil være betænkeligt uden aldeles tilstrækkelig Grund at udstjyde nogen brugbar Mand fra Tjenesten som Bisidder.

I Modfætning til Bilagets Udkast § 22 har Ministeriet antaget, at Overret som Bisidder ubetinget bør honoreres med et passende Bederlag i Form af Dagpenge, da det, fordi Kredsen af de Mænd, der kunne benyttes, er ringe, ikke sjeldent vil medføre en ikke ringe Opoffelse af Tid og det derhos er et tvungent Overv, hvortil endvidere